

ĐỘC THOẠI

CHỨNG CỨ CĂN BẢN
ĐỂ THỰC HÀNH
PHÁP

CỦA
NGÀI POTOWA

KAGYU MONLAM QUỐC TẾ

ĐỘC THOẠI

CỦA NGÀI POTOWA

(1027 – 1105)

KAGYU MONLAM QUỐC TẾ

Kagy Monlam Kagyupa International Monlam Trust Sujata Bypass Bodhgaya, 823231 Gaya, Bihar, India

This work is licensed under [Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/). For any other usage or distribution, contact executive@kagyumonlam.org for permission.

Chuyển ngữ: Thích Nữ Hạnh Nhẫn (Karma Sherap Pemo)

First e-book edition June 2019.

KAGYUMONLAM.ORG

DHARMAEBOOKS.ORG

CON KÍNH ĐÁNH LÊ CÁC BẠC ĐẠO SƯ BA ĐỜI!

Kể từ vô thủy, chúng con đã lang thang trong đại dương khổ não của 3 cõi luân hồi, ấy là vì chúng con không nhận ra chính bản tâm mình. Chúng con không nhận ra chính bản tâm mình vì những sự che khuất. Những che chướng đến từ việc không biết đến tích lũy công đức. Không biết tích lũy vì thiếu niềm tin, chúng con thiếu niềm tin vì không nhớ về cái chết.

Bây giờ thì, vì chúng con lo sợ nỗi khổ của luân hồi, chúng con muốn chứng ngộ giải thoát và toàn trí, chúng con phải nhận ra bản thể của tâm. Để nhận ra bản thể tâm, chúng con phải tịnh hóa những che chướng. Để tịnh hóa những che chướng, chúng con phải tập hợp những tích lũy. Để tập hợp những tích lũy, chúng con phải có niềm tin. Nhưng niềm tin chân thật sẽ không khởi lên nếu chúng con không nhớ niệm đến cái chết.

Khi bạn thật sự nhớ đến cái chết và nghĩ rằng không có gì khác hơn là chánh Pháp sẽ giúp bạn, bạn sẽ không còn chú ý đến bất kỳ hào nhoáng nào của thế gian. Chính lúc đó, từ sâu thẳm trong trái tim, bạn không còn ngay cả những tham muốn về vật chất hay những món hàng thiết yếu. Thật sự không còn những dính mắc vào bạn bè và đồng nghiệp, bạn sẽ không cầu cạnh ân huệ với bất cứ ai. Tôi nghĩ rằng, không có tham vọng cho tuổi già, không có bất kỳ suy nghĩ về đời sống cho đến khi bạn già, bạn sẽ không quan tâm vào tất cả những đi đầu hạnh phúc hay bất hạnh lúc tuổi già, dù người khác cung kính bạn, dù bạn có đủ thức ăn hay đồ mặc, hay dù người ta chỉ trích bạn. Bạn nên nghĩ, “*Để mọi người làm như họ sẽ làm*” và không có suy nghĩ về cách thức hay phương tiện của đời sống này. Bạn nên nghĩ, “*Những gì xảy đến trong đời sống này rồi sẽ đến,*” và phó thác cho nghiệp. Một mũi tên không thể giết hai con nai. Một con chó không thể cắn cả hai mắt cá chân bạn. Bạn không thể may vá với cây kim nhọn cả hai đầu. Nếu bạn bước tới một chân và lùi một chân, bạn sẽ không bao giờ đến được nơi bạn đến. Cũng vậy bạn không thể hoàn thành cả đời sống này và đời sống

kế tiếp; đời sống kế tiếp và những đời sống tiếp theo là rất quan trọng. Vì vậy, bạn thực hành chánh pháp một cách chân thật.

Khi bạn thực sự nhớ niệm đến cái chết, mọi thứ sẽ giống như đóng cở khô trước một động vật ăn thịt. Khi đau khổ của luân hồi thực sự làm bạn kinh sợ, ý nghĩ sẽ thường xuyên xảy ra với bạn rằng bạn chẳng cần gì cả. Lúc đó, tâm bạn sẽ thực sự tránh xa những tham vọng đối với đời sống này, và thái độ của bạn sẽ hoàn toàn không tương hợp với bất kỳ ai. Khi tôi thấy mọi người chỉ làm những việc để trở nên vĩ đại và có được những điểu tốt đẹp trong đời sống này, tôi hoang mang, “*Những người này đang nghĩ gì trong tâm họ?*” Nhiều người đã quan tâm đến tôi và cho tôi lời khuyên - “*Đừng như vậy. Bạn sẽ gặp khó khăn khi bạn già*”. Hãy giữ lại một vài thứ, nó sẽ hỗ trợ việc thực hành tâm linh của bạn. Bạn cần phải đặt và bản mũi tên của riêng bạn. “*Đối với họ tôi nói lời cảm ơn, lời khuyên của bạn với tôi có thể đúng*”. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ họ quan tâm đến tôi. Thay vào đó, tôi càng cảm thấy chán nản và ghê tởm hơn - không ai trong số họ nghĩ về Pháp. Nó có thể là như vậy nếu chúng ta không chết, nhưng cái chết là chắc chắn.

Chúng ta không biết khi nào chúng ta sẽ chết. Bạn sẽ làm gì nếu bạn chết trong khi vẫn tích lũy mọi thứ? Sau khi bạn chết, bạn có thể thực hành Pháp nếu bạn được sanh trở lại làm người, nhưng bạn không biết bạn sẽ thác sanh chốn nào hoặc đi về đâu sau khi chết.

Cái chết là chắc chắn, vì vậy hãy quyết tâm thực hành Pháp. Bạn không biết khi nào bạn sẽ chết, vì vậy hãy quyết tâm không trì hoãn về Pháp.

Không có gì khác sẽ giúp vào thời điểm chết, vì vậy hãy quyết tâm không dính mắc với bất cứ điểu gì. Hơn nữa, người ta nói rằng bạn nên giống như một du khách trở về quê hương của mình. Những thú vui cảm giác sẽ giống như đồ châu báu đối với một người đang được dẫn đến nơi hành hình. Bạn như thể bị tổn thương tột độ. Người đời thường nói rằng:

“Nếu tôi phải rời bỏ cuộc sống này

*Cùng với gia đình và bạn bè
Và tôi sẽ đi đến nơi khác một mình
Có điều gì tốt tôi thích hay không thích?..."*

Tôi tự hỏi liệu họ có hiểu đi đầu này không và cảm thấy chán nản. Tôi nghĩ về đi đầu gì họ sẽ làm nếu ngày mai họ chết và cảm thấy thương cho họ.

Là những người thực hành pháp, chúng ta nên khuyên người không thực hành pháp rằng, “*Đừng làm điều đó; hãy thực hành Pháp,*” v.v... Chúng ta nên khuyên những người thực hành pháp là chúng sinh nên rèn luyện những phẩm hạnh cao hơn. Giữ gìn giới luật tốt hơn là thực hành sự hào phóng, thiền định tốt hơn là nghiên cứu và v.v... Rất cần thiết rèn luyện những phẩm hạnh cao hơn này. Khi tôi nói đi đầu này, một số người nói “*chúng ta là những chúng sinh bình thường, chúng ta không thể phát triển những gì như chánh pháp đã dạy trong bản thân chúng ta. Bây giờ chúng ta được gọi là những người khao khát thực hành pháp.*” Nếu đi đầu này không khởi lên ngay bây giờ trong thân hữu tình của bạn, thì nó sẽ không khởi lên dù một chút nếu trong kiếp sống tiếp theo nếu bạn sinh làm thân chó. Cũng giống như vậy nếu sinh làm con bò, lừa, hay bàng sanh hay trong tám hoàn cảnh thiếu nhân rồi khác. Ngay cả hiện đời, bạn không thể an tâm để làm bất cứ đi đầu gì nếu thân bạn có chút khó chịu.. Vì vậy, tôi nghĩ rằng không có thời gian nào tốt hơn bây giờ để thực hành Pháp. Nó luôn luôn là khó khăn để trở thành một bậc Thầy hoàn hảo. Bây giờ chúng ta phải đi theo nguyện vọng của mình.

“*Ma Vương*” không có nghĩa là những hữu tình với hình dáng bên ngoài kỳ dị và thân hình tối tăm. Nó có nghĩa là sự bất lực trong việc phát triển những phẩm hạnh cao hơn mặc cho tự thân bạn có ý định tốt và những người đồng hành tốt. Tôi nhận ra rằng chỉ nhớ niệm cái chết một mình là điểm then chốt để thực hành pháp thâm sâu. Nếu bạn không nhớ đến cái chết, tất cả sự lắng nghe, tư duy và thiền định và tất cả những pháp tu không hạnh như nhập thất ở núi, nhập thất kín, khát thực, độc cư, chỉ ăn ngày một bữa, v.v..., và cứ như vậy bạn làm, sẽ hướng đến có bao nhiêu công đức

bạn có thể gặt hái được trong đời này? Bao nhiêu người sẽ cung kính bạn, lợi lộc, danh tiếng sẽ đến, và những tham vọng của bạn trong đời này chúng sẽ không biến thành chánh Pháp. Nếu nước không vào đầu kênh, nó sẽ không phát ra đáy. Nếu mũi tên không có nút, bạn có thể tải cây cung và bắn nó, nhưng nó sẽ không đi đến nơi bạn muốn. Tương tự, Pháp không thể trở thành con đường nếu bạn không nhớ cái chết.

Tôi đã có một số kinh nghiệm trong lúc ấy. Khi bạn thực sự nhớ từ trái tim mình rằng bạn sẽ chết, bạn sẽ có thể từ bỏ cuộc sống này. Lần đầu tiên, bạn sẽ đặt nền móng chân chính cho Giáo Pháp. Bạn đã đạt đến giai đoạn đầu của con đường. Nước đã đi vào đỉnh của kênh. Bạn sẽ không gặp khó khăn trong việc phát triển phẩm chất. Bạn có một nhân tố bên trong tốt, vì vậy bạn sẽ thực hành Pháp đúng đắn và nghịch cảnh sẽ không thể cản trở bạn. Bạn sẽ có thể thực hành như được dạy trong Pháp. Nếu bạn không chuyển tâm ý thoát khỏi cuộc sống này, bạn có thể giải thích mọi thứ được tìm thấy trong các bản văn Pháp hoặc nhập vào cánh cửa của thần chú bí mật đại thừa và thực hành hai pháp bất nhị hợp nhất, nhưng bạn sẽ không khác biệt gì với một cư sĩ bình thường.

Vì lý do này, Đức Atisha, tổng hợp ý nghĩa thiết yếu của tất cả Thánh thư, dạy cho ba loại người, thấp hơn, trung bình, và lớn hơn. Trong số đó, loại người thấp hơn chuyển tâm trí của họ ra khỏi cuộc sống này và thực hành Pháp vì sợ hãi rơi vào cõi thấp hơn trong kiếp sau, nhưng không có phương cách để đưa con người phát triển trong bản thân họ ngay cả những phẩm chất của loại người thấp hơn. Hạng người này có kết nối với chánh Pháp như Quy y hay phát Bồ Đề tâm với một người bạn tâm linh, nhưng sau đó họ sẽ không gọi vị ấy là bậc Thầy của họ với lòng cung kính. Họ nghĩ rằng nếu họ gọi vị ấy là bậc Thầy của họ, những người khác sẽ chỉ trích họ, vì vậy họ giữ bí mật. Nếu ai đó hỏi họ, *“Đó không phải là Thầy của bạn sao?”* Họ trả lời, *“Tôi chỉ Quy y và phát Bồ Đề tâm với người đó.”* Đó là không hiểu rằng Quy y và phát Bồ Đề tâm là gốc rễ của toàn bộ Giáo Pháp, vì vậy cách hiểu này là cực kỳ tội lỗi. Tôi đã tìm thấy những phẩm chất trong mỗi

từ được nói ra bởi những người mà tôi đã nhận Pháp. Ý nghĩ duy nhất đã khởi lên với tôi là tôi không bao giờ có thể mua nó bằng tiền. Vì vậy, có rất ít người đã chuyển tâm trí của họ ra khỏi cuộc sống này.

Nhiều người nói họ là những vị Bồ tát, nhưng tôi tự hỏi liệu họ có thực sự tập trung vào cuộc sống này không. Tôi nghĩ về những gì tôi sẽ làm nếu tôi chết tối nay và chưa bao giờ xem xét bất kỳ tham vọng nào cho ngày mai và sau đó. Do đó, tôi đã hiểu những điểm quan trọng của Pháp. Điều duy nhất đó cũng là lương được lớn nhất để thiền định. Tôi đã nghĩ nó cũng sẽ như vậy đối với người khác, nhưng khi tôi nói với họ, thái độ của họ chưa bao giờ tương thích với tôi. Họ lo lắng cho tôi, và tôi cảm thấy chán nản về họ.

Nói chung, nếu bạn không có một số niềm tin, thậm chí biết rất nhiều về Pháp điều đó cũng sẽ không giúp bạn. Họ lo lắng rằng tôi sẽ không hoàn thành sự tích lũy và nói, “*Bạn không phải là người có chút cực đoan?*” để làm cho tôi hối tiếc. Chẳng phải đó là một trong những vị Hộ Pháp da đen, khiến ai đó hối tiếc đi đâu đó mà họ không nên hối hận sao? Kinh điển nói rằng nếu bạn hoan hỷ trong đức hạnh mà người khác đã có, bạn đạt được một nửa đức hạnh. Họ không hiểu đi đâu đó?

Khi tôi nói đi đâu đó, một số người nói, “*Chúng tôi không nói bạn sai; chúng tôi đang đưa ra lời khuyên từ sự quan tâm*”. Nó làm tôi chán nản rằng những người quan tâm đưa ra lời khuyên như vậy, đó là bằng chứng cho thấy họ không có ý nghĩ nào khác hơn thế. Tôi thấy đi đâu đó thật đáng kinh ngạc. Trong thực tế, họ đang nói, “*Bạn làm bất cứ điều gì bạn không thể giải phóng khỏi luân hồi.*” Ngay cả khi họ quan tâm, tôi sẽ không lắng nghe.

Tôi đã kết nối Pháp với một số người được cho là những thiền giả vĩ đại hay các học giả đáng kính với kiến thức lớn về Pháp. Với một số người trong số họ, khi chúng tôi kể cho nhau nghe những câu chuyện của chúng tôi, thái độ của chúng tôi không hề tương thích. Tôi cảm thấy không có

ham muốn để trò chuyện một cách tự do với họ và để họ trêu chọc như họ muốn. Ngay cả những người được nói là những người thực hành giỏi tập hợp đủ thực phẩm và quần áo để họ sẽ không lệ thuộc vào bất cứ ai khác, nói rằng, “*Tôi không muốn phụ thuộc vào bất cứ ai vì ăn uống trong đời này.*” Họ nghĩ họ sẽ ở tại một tu viện trong một thung lũng tốt nào đó, nơi mà những hành vi sai trái không khởi lên và thực hành tâm linh càng nhiều càng tốt. Không chỉ có một hoặc hai học viên nghĩ rằng, “*Hãy để cuộc sống này xoay chuyển như nó sẽ là.*”

Theo ý kiến của tôi, chúng ta phải chạy trốn khỏi đau khổ của luân hồi cái mà phải được loại bỏ rốt ráo. Chúng ta phải tích lũy những tích lũy không thể tính toán để đạt được kết quả, Phật quả toàn giác. Tôi nghĩ chúng ta phải thực hành bất cứ đi đâu gì được cho là công đức vĩ đại nhất, nếu ngay cả khi bán một thứ gì đó như vải len, chúng ta để cho người khác có được bốn hay năm đồng tiền lời mà họ không biết, tôi nghĩ nó sẽ mang lại công đức lớn lao. Khi tôi nói đi đâu này, người khác bảo việc này cứ như thể nhận mất mát về mình mà không được bất cứ đền đáp nào sẽ tốt hơn là cho đi. Họ nói: “*Những người thực hành pháp thực sự không mong muốn bất cứ gì được đền đáp lại và nên vui mừng khi những người khác, được xem như cha mẹ, có được phần hơn mình*”. Nếu họ không làm như vậy, không có cách gì họ đạt được Phật quả. Nó cũng trái ngược với thiển định về tứ vô lượng tâm. Để chứng ngộ Phật quả, bạn có thể bố thí ngay cả thân mạng và cuộc sống nếu nó lợi ích chúng sinh, chưa đề cập đến việc bố thí tài vật. Như thế nào khi một hành giả mất ngủ vài đêm do họ khổ sở vì mất một ít hàng hóa nhỏ để giúp người khác? Họ đang tạo cho chính họ những tổn hại lớn.

Ví dụ, khi mọi người dâng trà cho những vị Tăng ở một ngôi làng vào buổi sáng, một số khác có thể nói họ có công đức và họ sẽ nghĩ họ đã làm một vài công hạnh. Nhưng sau đó họ ở lại một thung lũng hay tu viện nào đó nơi có nhiều người cư ngụ. Họ mua những hàng hóa khi chúng có nhiều và bán đi khi chúng khan hiếm. Họ không bán khi giá đang lên hay dùng một

phần tư hay một số nhỏ vào phương pháp cân đo được chấp nhận; họ tiếp tục giữ đầy giá cho đến khi họ đạt được như mong muốn, thậm chí không từ bỏ cho đến khi những người khác mất khả năng chi trả và không hạnh phúc thì hy vọng của chính họ mới được thỏa mãn. Đây không chỉ một hay hai người mà tất cả chúng sinh ở mọi nơi phương; không chỉ một ngày, một tháng hay một năm, họ làm trong suốt cuộc đời họ.

Tóm lại, họ cảm thấy ổn nếu họ làm một vài công đức vào một buổi sáng nào đó, nhưng lại không cảm thấy khó chịu ngay cả trong một khoảng sát na cho việc tạo tội lỗi trong suốt cả cuộc đời. Tôi lo lắng loại tâm gì mà họ có được? Điều gì bảo đảm cho họ vậy? Cách thức mà họ đã dùng để kiểm soát bản ngã và ham muốn. Không cần phải nói về họ được giải thoát trong những sự lừa dối “*thiếu sự tôn tại vốn có hay chưa*”. Trước hết, họ thậm chí không nghe nói rằng những đi đầu sai lầm đã chín muồi sẽ đi đầu thai trong ba cõi thấp hơn trong kiếp sau. Ngay cả khi họ đã nghe, họ không nghĩ về nó. Thay vào đó, không giảm thiểu từ danh tiếng xấu trong cuộc sống này và đau khổ trong cuộc sống tiếp theo, họ có thể hy sinh mọi thứ - cơ thể, cuộc sống và chánh Pháp của họ - nếu có vẻ như họ có thể đạt được giàu có chút ít. Họ xứng đáng với lòng từ bi của chúng tôi. Đó là ví dụ điển hình của sự đắm mình trong nguyên nhân của đau khổ.

Tôi đã đến một số tu viện ngày nay và hỏi họ có bao nhiêu người tốt hiện có ở đó. Họ nói có một vài. Khi tôi hỏi họ như thế nào, họ không nói rằng họ được học, đáng kính, tốt, ưu đãi với phẩm chất, hoặc chứng ngộ, hoặc rằng họ có lợi cho người khác rất nhiều. Tôi hỏi họ là ai, và họ nói với tôi về những cá nhân có vàng và ngọc lam, ngựa và gia súc, trang trại và tài sản, những người có nhiều tùy tùng và người hầu, hoặc nhiều tài sản. Họ là sức sống trong đời sống của tu viện; người có tên này và người có tên kia là những người tốt, họ nói. Những gì họ gọi là tốt là giàu có, vì vậy họ mong muốn và thích thú chỉ trong đời sống này.

Rất giàu có thường là dấu hiệu của việc không tránh xa những hành vi sai trái, đau khổ, hoặc làm mất uy tín. Một tu viện như vậy không bao giờ có thể là một môi trường cho thực hành Pháp thực sự. Bạn nên rời khỏi nơi đó giống như một con chim rời khỏi h ồ khi nó bị đóng băng.

Nhìn chung, chấp trước và tham đắm vào năm dục lạc dẫn đến đau khổ triền miên đến tận cùng. Do vậy, dù bạn giúp người khác một chút, bạn cần kết quả đến với bạn ngay đời này thì không có sự khác biệt giữa bạn và những người chưa từng hướng tâm đến giáo lý Phật. Bởi thế, bất cứ ai muốn thực hành Pháp không nên mong muốn ân huệ hay đền đáp từ việc giúp đỡ người khác, người mà sau đó nghĩ rằng họ cần phải đáp lại ân huệ. Nếu họ không đáp lại, có thể bạn sẽ nổi giận và họ cảm thấy xấu hổ hay không thỏa đáng và đi lệch đường. Bất cứ ai là hành giả nên từ bỏ ngay cả việc san sẻ thức ăn cho những hành giả với chuỗi chấp trước vào đời này. Nếu những người khác cho bạn, hãy đừng ăn. Cuối cùng, nó sẽ trở thành vòng lẩn quẩn của thức ăn, rốt cuộc khiến bạn mất đi chánh Pháp.

Hơn nữa, thay vì đem tâm họ đến với chánh Pháp, tất cả các hành giả tích tụ tài sản vì sợ tuổi già t ối tệ. Họ làm cho mọi người cảm thấy ổn thỏa và tìm kiếm một sự bảo đảm nào đó. Điều này xảy đến từ việc không phát triển chánh Pháp rốt ráo. Nếu bạn tin tưởng vào Pháp, không có gì đảm bảo hơn là chánh Pháp. Nếu bạn thực hành Pháp đúng đắn, bạn sẽ không lo sợ trở nên t ối tệ khi tuổi già.

Nói chung, nếu chúng ta xem những ai có sự tự tin rằng họ sẽ sống cho đến tuổi già và có hoài bão làm những đi ều có thể giúp chính họ lúc đó, trong đời sống kế tiếp, chắc chắn họ chỉ kinh qua khổ đau của luân h ồi mà thôi. Họ sẽ làm sẵn một số dự phòng, “*bảo hiểm*”, hay bất cứ đi ều gì sẽ giúp cho ham muốn của họ ở đời sống kế tiếp. Thay vào đó, họ hành động như thể tuổi già chỉ xảy đến với họ trong đời này và khổ đau trong kiếp sau độc nhất chỉ đến với những kẻ thù của họ. Thậm chí không chỉ những hành giả thực hành Pháp sẽ nghĩ thông suốt đi ều này. Không quán chiếu Pháp, họ

chỉ mang lại khổ đau cùng cực đến mọi người, chính họ và tha nhân. Ai có thể chịu suy nghĩ về họ đến như thế không?

Một vài người nói họ thiếu dự phòng cho việc hành Pháp và không thực hành, nhưng họ chỉ chực sẵn để phạm lỗi và tự động làm chúng. Điều này xảy đến là vì những Tăng sĩ giàu có trong tu viện không bao giờ quán chiếu đến cái chết và khổ đau của luân hồi, và bạn, là những người quan trọng nên đáng bị khiển trách. Tôi nói họ từ bỏ hộ gia đình nhỏ để lấy hộ khác lớn hơn. Điều họ làm là Pháp, nhưng ngã chấp của họ chặt hơn của người chủ hộ nhỏ. Đây là dấu hiệu trầm luân trong vòng luân hồi, nhưng họ không hiểu ra. Không tìm thấy những điều thiết yếu cho việc thực hành Pháp là vì họ không tin tưởng Pháp. Họ lo sợ rằng thực hành Pháp sẽ dẫn đến khổ đau và hy vọng rằng gây ác hạnh sẽ làm họ hạnh phúc. Hy vọng có trong tay họ một vài vật nhỏ, họ nghĩ và làm bất cứ điều gì theo suy nghĩ của con tim.

Khi một vị Tiến sĩ Phật học giảng dạy cho những người khác về lợi ích của sự rộng lượng, họ nói tất cả của cải đều là vô nghĩa, nói những điều có vẻ rất thực. Nhưng dòng suy nghĩ trong thâm tâm lại đặt nặng vào sự giàu sang, và điều này thì thật buồn chán. Khi chánh Pháp không đi đôi với thực hành, làm sao có người muốn đến lắng nghe họ? Đây là dấu hiệu cho thấy rằng họ đang săn đuổi việc dưng cúng vật chất, trong khi họ lại bảo, “*Khát thực. Làm kinh tế. Tích góp. Nếu bạn không có một vài phẩm vật, vị Thầy sẽ không để ý đến bạn và tất cả bạn hữu sẽ nói giận*”. Những lời này trái ngược với chánh Pháp và làm tan biến sự nòng hậu.

Chắc chắn một điều là ý nghĩ và hành động phải luôn đi đôi với nhau. Dấu hiệu cho thấy mục đích của họ cho đời sống này thì hành động của họ với những tham vọng cho đời sống này. Họ làm bất cứ điều gì với mục đích mong muốn giải thoát khỏi vòng luân hồi sanh tử. Các vị Bồ tát làm bất cứ điều gì vì lợi lạc cho tha nhân. Đó là những gì họ phải thực hành. Chúng ta nên thực hành như được dạy trong chánh pháp và dạy lại như chính chúng ta đã thực hành. Nếu chúng ta dạy người khác mà chính chúng ta không

thực hành đúng đắn, chúng ta như người bệnh hủi thực tập Sadhana của thần Garuda và không một ai đến nghe.

Có những vị Tiến sĩ Phật học(Geshes)chú ý đến những người sinh trưởng tốt, giàu có, tự tin, có tham vọng, có thể làm được việc, giỏi giang trong việc làm, và được kính trọng bởi bạn hữu và bà con của họ. Nhưng họ cho rằng những ai có niềm tin tìm đến Pháp vì nỗi sợ của cái chết là tham lam và không đáng tin cậy. “*Vị ấy vô tích sự, nông cạn và không đáng tin cậy,*” họ nói. Thêm vào việc không giúp họ, bà con, gia đình, vị tiến sĩ, vị trụ trì, vị Thầy, bậc Đạo sư, và bạn đồng hành của họ khinh thường và cố gắng từ bỏ họ.

Quyết đoán, giàu sang, tham vọng và có quan hệ tốt là phản biện của sự chứng đạt giác ngộ. Những vị đang hành Pháp khiêm tốn thì nhìn lợi lộc, danh tiếng, tài sản và dục lạc như là kẻ thù và tội lỗi. Những vị Thầy(Geshes)xem những ai từ bỏ đời sống này là người bất lực và sẽ không giúp họ, trong khi chú tâm vào những ai giàu có, thẳng thắn và có quan hệ tốt, không phải là người bạn tâm linh chân thật. Người bạn tâm linh đích thực như được diễn tả, “*Dạy pháp mà không cần dâng cúng phẩm vật.*” Như vậy nên chú tâm đến những ai thực hành pháp đúng đắn.

Một vị Tăng tốt là người không sợ cái chết, siêng năng, không thích thú đời sống này, thông minh và tin tưởng hoàn toàn vào chánh Pháp vì chúng ta đang vượt thoát luân hồi và chứng ngộ Phật quả hoàn toàn. Chúng ta đặt trọn niềm tin vào Đức Phật và tìm cầu Phật Pháp. Những ai quyết đoán, thích cạnh tranh và tham vọng sẽ càng ngày càng rời xa Phật quả. Vì thế, trở nên khéo léo ngay từ hôm nay trở đi là phương cách trong tiến trình đến quả vị Phật, là những gì chúng ta nên gọi là sự khao khát. Đây cũng là những gì chúng ta nên gọi là sự quả quyết. Đó là đi đâu ta nên gọi là làm tốt đi đâu chúng ta đang làm.

Gọi là một hành giả cũng là một vị hữu học.. Đó là bậc đáng tôn kính, và cũng gọi là vị Thầy tốt. Đó là phương pháp để chứng ngộ Phật quả nhanh chóng. Đó là Kinh,Luật,Luận. Đó là lắng nghe, quán chiếu và thi hành định, cùng với sự cam go, khổ hạnh và tất cả năng lực của bạn để hoàn thành Phật quả.

Tất cả Kinh tạng, lời giáo huấn, và Mật tạng từ những vòng kệ trong Luật tạng cho đến guhyasamaja là pháp cho từng mỗi cá nhân một. Chúng được dạy với thời gian đặc biệt và tùy trạng thái của tâm; không có gì được dạy là không cần thiết. Tất cả Pháp đều giống nhau. Nếu chúng ta nói “*Pháp của chúng tôi*” và “*Pháp của họ*” và chỉ trích Pháp của ai đó, chúng ta sẽ bị sinh vào cõi địa ngục, đi đâu này được dạy trong kinh Tám Ngàn vòng kệ tôn kính.

Thật không đúng để nói về bất cứ cá nhân nào. Tất cả Pháp thực hành đều có ý định và chúng ta không biết ý định của họ là gì. Khi chúng ta nhìn vào người đang để tâm vào đời này, dường như cho thấy rằng họ chỉ muốn hoàn thành mục đích cho đời này, nhưng một số không có suy nghĩ gì về những ham muốn cho chính họ và làm tất cả những gì họ có thể vì lợi lạc của chúng sanh khác. Ngoài ra còn có những người nói rằng họ đang mang lợi ích cho người khác nhưng lại đang hoàn thành mục tiêu cho chính họ. Hoàn thành mục đích của chính mình cũng có thể mang lại lợi ích cho người khác.

Một số người nói rằng không thể không có mong ước, nhưng lỗi lầm lại ở trong tâm của họ.

Một số người nói rằng bạn chỉ cần giàu có để thực hành Pháp. Nếu bạn thiếu nguồn cung cấp, bạn phải cần cầu ân huệ từ người khác, nhưng bạn sẽ không cần phải làm gì nếu bạn có tài sản của riêng mình. Vì vậy, có một vài thứ gì đó là một trợ giúp cho Pháp, họ nói. Nhưng không ai trong số họ nghĩ về cái chết. Đó là đi đâu mà một người đã có niềm tin chắc chắn trong

Giáo Pháp nói. Nếu bạn không thực sự nghĩ và nhớ lại cái chết từ trái tim của bạn, Pháp sẽ không bao giờ hiển lộ. Nếu bạn thực tâm nhớ niệm về cái chết, không có cách nào bạn có thể chịu đựng cái chết về tinh thần. Tại thời điểm đó, làm thế nào bạn có thể có bất kỳ mong muốn tích lũy những thứ gì nữa?

Một số trả lời rằng họ sẽ sử dụng tài sản của họ cho đến khi họ chết, và sau đó bất cứ ai muốn nó có thể mang nó. Một cách chính xác đây là đi đầu cho tôi gọi họ là người đang tập trung vào đời này. Họ có thể có tài sản của riêng họ và có thể không cần phải cầu cạnh sự ủng hộ của người khác, nhưng chắc chắn rằng không ai trong số những hành giả đó sẽ thực hành tốt hơn các hành giả đang thực hành bây giờ. Người ta cần phải đưa ra một số thử thách gay go để đạt được Phật quả hoàn toàn. Khi bạn mua một viên đá quý lớn, bạn cần phải bỏ tiền của bạn, tài sản thế chấp, và một số giá trị thực bổ sung. Biết chắc như nắm trong tay hai đi đầu, vấn đề này không có đi đầu biết nhiều Pháp, và hướng dẫn những đi đầu sâu sắc .

Nhưng khi bạn gặp một đạo sư có đức hạnh, tâm trí bạn sẽ như trở thành pháp thân. Bây giờ là lúc để tìm kiếm một đạo sư đạo hạnh, nhưng một số người nói, “*Điều gì tốt sẽ thấy một Guru làm? Giả hành thiên là tốt hơn.*” Nhiều người nói như vậy. Bạn cần phải tích tụ vô số những tích lũy để gặp một đạo sư đạo hạnh, vì vậy đi đầu gì tốt phải làm ngay không nên tìm kiếm thay vì giữ sự giả mạo đó? Nếu bạn gặp một đạo sư đạo hạnh, bạn sẽ phát triển định lực thông qua sự ban phước của đạo sư đạo hạnh. Bởi vì đi đầu đó, bạn sẽ nhận ra bản tâm và chứng ngộ Phật quả. Nhưng một số sẽ muốn không bị chỉ trích hơn là đánh thức Phật tánh.

Nói chung Phật pháp không đến từ tham vọng và quyết đoán. Pháp phụ thuộc vào đức tin, tinh tấn, và trí tuệ bát nhã. Những người tụ họp quanh một người bạn tâm linh nên ở đó để xem họ có thể hướng tâm trí họ đến Pháp bao nhiêu, không phải để xem ai là người tham vọng nhất, ai quyết đoán nhất, và ai là kẻ lừa đảo nhất.

Có một số người khi bậc thầy tâm linh vì lòng từ bi ban những lời pháp thâm sâu, họ không cho đó là vì lòng từ bi, nhưng nếu vị ấy cho phẩm vật thì họ bảo vị ấy có lòng từ bi. Thời nay, họ chỉ trích những ai đi tìm bậc Đạo sư và lời khai thị cốt lõi. Khi một người nào đó vay mượn hai gia (lúa), những ai lo lắng cho người này sẽ nói, “*Những điều đang tính toán cho anh ở đằng kia, anh nên đi đến đó đi. Trong khi đó, tôi sẽ chăm sóc nhà cửa của anh cho.*” Nhưng đi đâu đó là sai lầm.

Rằng là chúng ta sẽ phải từ bỏ mọi thứ tốt đẹp ở phía sau và đi một mình, không là một vài câu chuyện chúng ta đã từng nghe, lại không có sự hiểu biết rõ liệu nó có đúng hay không .

Thật rõ ràng thấy hiện tại có những người mở toang mắt ra và tuyệt đối bỏ lại mọi thứ phía sau và đi. Tuy nhiên, những người khôn ngoan, quả quyết và tham vọng không nhận thức đi đâu này. Ngay cả những người già đã đến tuổi tám mươi đầu có tham vọng cho cuộc đời này.

Tất cả những người với khuynh hướng nông cạn hành động vì hạnh phúc ngắn ngủi thường ít có nghị lực. Bạn có thể nói bạn sẽ không hạnh phúc khi bạn lớn tuổi, nhưng nếu bạn chỉ hành động theo tham vọng vào đời này, bạn sẽ có ít hạnh phúc cho kiếp sau. Một số người nói rằng bạn không thể đề cập đến cái chết khi thảo luận. Nếu bạn không nói về cái chết khi thảo luận thì bạn sẽ nghĩ bạn sẽ không chết. Những ý nghĩ khởi lên chỉ lo cho đời sống này, vì vậy bạn nghĩ “*Hôm nay tôi sẽ làm điều này. Ngày mai tôi sẽ làm điều kia. Năm tới tôi sẽ làm điều này. Tôi sẽ làm điều đó khi lớn tuổi.*” Đó là những ý nghĩ chỉ cho đời này. Các hành giả nên làm ngược lại và không thêm vào tính bất tử trong thảo luận của họ. Rồi thì bạn mới có thể chuẩn bị tốt cho cái chết. Tâm của chúng ta nên thư thái lúc chết. Chúng ta phải bỏ lại sau lưng mọi thứ tốt trong đời này và ra đi, như vậy, giàu sang ở thế gian không tương thích với một hành giả.

Bây giờ chúng ta thán phục người thế tục và họ lại thán phục chúng ta. Nhưng không tương thích với thế gian nghĩa là thay vì thán phục họ, chúng ta nên quay lưng lại với họ. Không lập gia đình đơn thuần không là một lối thoát, bạn còn phải quay lưng lại với tám lợi lộc thế gian.

Tích lũy công đức có nghĩa là tâm của bạn tương ứng với pháp, rằng là không phải bạn được tôn trọng thích đáng hay là có quần áo tốt. Bạn có thể bị bệnh hủi, bị mù, tay và chân của bạn bị cắt, quần áo của bạn rách rưới quá tồi tệ không ai có thể cầm nắm trong tay họ, nhưng nếu tâm của bạn tương ứng với pháp, đó được gọi là tích lũy công đức.

Ngày nay, mọi người dường như gọi những người có phẩm chất tốt là những người nam, nữ giỏi giang tích trữ nhiều của cải. Nhưng tôi đã từng thấy nhiều người tích lũy tài sản rồi sau đó chết. Ngay cả những con vật cũng biết làm sao tích lũy của cải—những con voi ma mút biết rất giỏi làm sao thu thập nắm cục, con ong biết tích lũy mật, chuột lang làm tổ bằng rơm và loài chim biết xây tổ. Nếu bạn hào phóng thay vì bạn sẽ bị sinh vào loài quý đỏi, bạn sinh ở cõi khác, bạn sẽ không bị nghèo, như được dạy trong những vần kệ tóm tắt của Kinh *Bát nhã ba la mật đa*.

Chúng ta khen ngợi chủ trương tham vọng cho tuổi già nhưng đi đâu đó sẽ tốt hơn nên gieo hạt giống cho vụ mùa lâu dài, tương đương với đi đâu đó là sự thực hành Pháp đúng đắn. Nói bạn hiểu pháp là nói rằng bạn hiểu phương pháp để thành tựu Phật quả. Từ ngữ đó không quan trọng. Thay vì nói bạn có kiến thức về con đường tu tập, tốt hơn hết bạn nên dẫn thân vào con đường và đi. Nếu bạn không bắt đầu thực hành ngay bây giờ, bạn nghĩ rằng bạn sẽ thiền định sau khi bạn làm tất cả sự chuẩn bị của mình, nhưng lúc đó sẽ không bao giờ đến. Bạn sẽ sử dụng hết cuộc đời của bạn cho sự chuẩn bị.

Một số người nói rằng Mật tạng và Luật tạng không bao gồm với nhau, nhưng họ đã hiểu nhầm. Nếu đi đâu gì xảy đến mà không thích hợp trên căn

bản Thầ chú thì không phải Luật tạng. Nếu đi đâu gì xảy ra trái với Luật tạng, đó là dấu hiệu không phải là thần chú bí mật. Thu hoạch vụ mùa trong mùa thu, đôi khi bạn đòi hỏi phải tưới ẩm cánh đồng và cày bừa đất và đào rãnh. Trong khi làm như vậy, bạn chú tâm với tất cả nỗ lực và những luống cày sinh lợi ích cho vụ mùa thu hoạch.

Những vị Tiến sĩ biết pháp giỏi toàn bộ thích nói pháp. Lúc đầu họ hành pháp không vì sợ cái chết. Họ nghiên cứu và hiểu biết, cho là ít nhất họ nên tránh bị người ta chỉ trích, được tôn kính chính đáng, được gọi là giáo sư, người già dặn từng trải, thầy Tỷ kheo, Tiến sĩ. Rồi sau đó, người quản lý tu viện và những người trong tu viện phải càu nhàu ân huệ với họ. Họ lấy đầy đủ sự tôn phong và giả tuồng là bậc được tôn kính đặc biệt, để mà mọi người sẽ gọi họ là hành giả. Đầu tiên họ nghiên cứu kinh điển một chút, kiếm được một ít lời khai thị cốt lõi và sau đó họ nói thực hành thiền định. Họ tạo ra việc sử dụng nhiều phương cách khác nhau để đạt được vị trí cao hơn bất cứ ai khác trong hàng ngũ, có sự tranh giành quyền chúng và la lên “ Một Tiến sĩ tuyệt vời biết bao!”

Những Tiến sĩ như vậy, trong chừng mực nào đó tập trung vào sự huyền ảo của danh tiếng và thiếu một trong những nguyên nhân và điều kiện cho sự giải thoát khỏi luân hồi. Một Thầy giáo hiểu pháp không sử dụng pháp là thuốc giải độc cho năm độc có đi đâu gì tốt? Những gì có thể chữa lành bệnh tật mà không thể chữa trị bằng thuốc? Có gì quan tâm ở mức độ cao và đi đâu khiến tốt, công việc làm cho mình ngoài việc đè nén những ham muốn riêng và phát triển niềm tin chắc chắn quả nghiệp bên trong tâm mình?

Đi đâu gì sẽ làm bạn đáng kính trọng nếu bạn không chán ghét vòng luân hồi và dục lạc? Ai có thể đánh lừa tấm gương nghiệp quả của Tử thần? Đi đâu gì tốt cho một vị Thầy không có dù một chút Bồ đề tâm hay long vị tha và thực sự tham muốn tám lợi lộc? Bạn chỉ ra ai sẽ là người giúp đỡ và làm bạn với bạn trong lúc buồn rầu khi bạn kinh qua dị thực quả khổ đau do

hành động sai trái của bạn? Bạn nên có ý tưởng khác nhau và tránh theo đuổi dục lạc thế tục của đời sống này nhưng bạn lại không thực hành. Bạn đã không thực hiện bất cứ điều gì dù bạn có khả năng phát triển Pháp trong chính bạn hay cho bất cứ ai khác. Bạn không cố gắng hướng tâm ngay tức khắc, đó là lỗi lầm. Bạn nên như bậc tôn kính Sadaprarudita (Ngài Thường Đệ Bồ Tát), không muốn gì cả chỉ vì Phật quả.

Một mặt quan tâm cuộc sống này quan trọng nhất và mặt khác lại muốn thực hành Pháp điều đó sẽ không kết quả, nhưng không ai lắng nghe. Nếu bạn không nhớ niệm cái chết, bạn sẽ làm bất cứ gì có lợi nhất cho cuộc sống này, ngay cả bạn có thể phạm phải những mệnh lệnh của bậc Thầy vì bạn không liệu chừng hết được những tham vọng của mình. Nếu có vẻ như nó sẽ đem lại lợi nhuận cho bạn trong cuộc sống này, bạn sẽ giả vờ trung thành và tận tụy với bậc Thầy. Sâu thẳm, điều này làm tôi khó chịu.

Vâng kìa “*Rất khó đạt được, nhận rồi và cội nguồn này...*” nên biết như thế là đủ, nhưng không ai nhận ra điều đó. Họ thậm chí không tìm cầu Pháp. Họ hy vọng công đức của Pháp từ kiến thức thế gian. Đó là sai lầm trầm trọng nhưng họ không hiểu. Họ thật đáng thương.

Nếu bạn không hướng tâm trí của bạn khỏi cuộc sống này, nỗi sợ hãi của bạn bị tàn phá trong tuổi già sẽ khiến bạn không được hào phóng. Ngay cả để giữ kỷ luật, bạn phải không có ham muốn.

Nhưng sợ bị tể về già phát sinh tham muốn. Vì vậy không từ bỏ tham muốn đời này, bạn sẽ không hoàn thành tích lũy, vì vậy nó rất quan trọng để từ bỏ đời sống này, rất quan trọng để từ bỏ cuộc sống này, rất quan trọng để từ bỏ cuộc sống này, tôi nói ba lần. Điều này bao gồm tất cả những điểm cốt lõi của pháp. Đây là cách bạn phân biệt giữa luân hồi và Niết bàn. Tất cả khao khát vĩnh hằng bắt đầu với điều này. Điều này chặn đứng tất cả lỗi lầm. Nên tảng của tất cả hỷ lạc và điềm lành phải đặt vào điều này. Đó là điều quan trọng chủ yếu để từ bỏ tất cả những ý tưởng đời

này. Bạn không có cơ hội nếu bạn không thực nghiệm. Đó là những đi đầu khiến cho bạn vào trong tất cả khổ đau vì vậy bạn phải triệt bỏ chúng bằng bất cứ cách nào bạn có thể.

Trước khi chúng ta bắt đầu thực hành Pháp, không ai trong chúng ta, những hành giả, có nhiều chấp trước vào giàu sang và tài sản, và ít khi mong mỏi cho những đi đầu đó gắn chặt với chúng ta. Chúng ta không muốn chú ý đến công việc hay nhiệm vụ. Nhưng một khi ai đó đi vào Phật pháp, họ làm với khao khát trăn trọc là quan trọng nhất. Họ xuất hiện khi có công việc nhỏ nhen và rồi đến lúc bị trói buộc. Ngay cả dù họ không thể làm bất cứ đi đầu nào khác nữa, họ ba hoa, nói dối và mang vác đi ầm ĩ. Ở mức tối thiểu, họ hành động như người đưa tin. Họ kiểm soát quá chi tiết về tài sản của họ, và khi làm kinh doanh, họ sẽ đi theo hướng gây khó đối với bất cứ người nào. Khi thực hành Pháp, đi đầu mà họ nghĩ đến là giàu có. Họ chỉ làm những gì đáng lý ra họ không nên làm. Cũng vì không nhớ niệm đến cái chết.

Nếu bạn thực hành Pháp đúng đắn, kẻ thù bạn sẽ yêu mến bạn. Nó sẽ làm cho tất cả những ai gần gũi bạn cảm nhận tốt. Tất cả chư Phật và Bồ tát ban phước làm thỏa mãn mong ước của hết thầy bậc Thầy và những người bạn tâm linh. Chư Thiên và Hộ Pháp sẽ làm tròn tất cả khao khát của bạn, và tất cả chú tâm của bạn sẽ hoàn thành như bạn mong muốn. Vì vậy hiểu rằng tâm của bạn hợp nhất cùng với pháp là điểm thiết yếu nhất.

Bạn phải biết cách mang tất cả lời Phật dạy và các loại kinh điển hợp nhất với tâm bạn. Những ai hiện tại bằng hay cao hơn địa vị của bạn đang trang lứa, người lỗi lạc và nổi tiếng, bây giờ có lẽ dường như xuất chúng nhưng họ chắc chắn cũng sẽ chết. Khi họ chết, sẽ có gì khác nhau.

Để nói một cách tổng quát và kết thúc lời độc thoại này, chúng ta không nên có hối hận lúc chết. Khi chúng ta bị tác động mạnh của cơn bịnh chết người và biết chúng ta sẽ không khỏi được, rất trễ để nói, *“Tôi không có dự*

định ra đi giống như vậy. Tôi có vài điều tốt hơn để làm. Nếu con ma già này không chết, tôi thật sự sẽ thực hành Pháp chân thật.” Vì vậy, cho than vào đống cháy ngọn lửa tham dục bây giờ không còn giúp được gì. Chúng ta lang thang trong vòng luân hồi nhưng có cơ hội chứng ngộ Phật quả.

Đời sống ngắn ngủi này sẽ nhất định chấm dứt. Cho nên chúng ta phải từ bỏ đời sống này và thực hành Pháp chân thật.

Mặc dù, tôi không nghĩ nó sẽ giúp bất cứ ai, tôi không thể giúp nhưng nói điếu này cho chính tôi. Nếu điếu này không xuất phát sâu thẳm trong tâm, hãy phạt tôi.